

Sygn. akt II UK 324/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku M. Z. poprzednio K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odrzuca skargę

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...], uwzględniając apelację M. Z. (poprzednio K.), zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W., Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 lutego 2014 r. i poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 25 stycznia 2013 r. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury, poczynając od dnia 1 grudnia 2012 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku.

Organ rentowy wniósł skargę kasacyjną dotyczącą tylko tej części wyroku Sądu Apelacyjnego, w której orzeczono o prawie ubezpieczonej do emerytury za grudzień 2012 r., oparłszy ją na podstawie naruszenia art. 100 ust. 1 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia

2013 r. Dz.U. z 2012 r., poz. 637). Jako wartość przedmiotu zaskarżenia skarżący wskazał równowartość kwoty emerytury za miesiąc, czyli kwotę 2.224,67 zł.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący określił ją jako oczywiście uzasadnioną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

O nabyciu prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego stanowi art. 100 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przewidujący powstanie prawa do świadczeń z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, natomiast o wypłacie – art. 129 ust. 1 ustawy, nakazujący wypłacanie świadczenia od dnia powstania prawa, nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wynika stąd, że istnienia prawa do świadczeń, wiążącego się ze spełnieniem warunków nabycia tego prawa nie można utożsamiać z przyznaniem świadczenia. Sąd Najwyższy stwierdził, że ustalenie prawa do świadczenia nie jest równoznaczne z jego przyznaniem prawa do jego pobierania (por. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1989 r., III UZP 11/89, OSNCP 1990 nr 6, poz. 72 i wcześniejszą uchwałę z dnia 10 sierpnia 1988 r. III UZP 22/88, OSNCP 1989 nr 12, poz. 194). Pogląd ten zachował aktualność, a jego przyjęcie oznacza, że ustalenie prawa do świadczenia od oczywiście nieprawidłowej daty nie oznacza prawa do pobierania świadczenia od tej daty.

Skarga kasacyjna obejmująca wyrok sądu drugiej instancji wyłącznie w części dotyczącej daty początkowej wypłaty emerytury nie dotyczy prawa do emerytury, a skoro tak, to nie jest objęta jest katalogiem wyjątków z art. 398² § 1 k.p.c., według którego przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Oznacza to, że przy wartości przedmiotu zaskarżenia niesięgającej kwoty dziesięciu tysięcy złotych jest niedopuszczalna.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

I.n